

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Dät gans uurse Oai

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Dät gans uurse Oai

Krischan stoant inne Tuun un strikt ju Poute. Do kumt deer aan un kwät: „Na, dät is wäil dien oaine Huus un din oaine Tuun?“ „Jee“, kwät Krischan, „dät is mien oain, un deer däd me ja jädde wät an. Schäl uk noch wät määd mie meegunge.“

„Dät is dät ja man“, kwät die uur, un hie fangt in sien Aktentaaske oun tou fummeljen. „Noa, läit man“, kwät Krischan, „fersichert sunt wie juun alles!“ „Hier, kiek die dät moal oun!“ kwät die uur. Hie kricht n’Bielde uut sien Taaske: Sun Oart Oai, man gjucht goud. „Dät paased hier daach fain in din Tuun!“

Un nu kricht Krischan daach wät Näies tou heern. „Düt is beeter as dät Oai fon Columbus. Dät gungt nit stukken un stoalt sik altied alleenich wier ap. N’Oai uut Beton, n’Doore uut Stäil un määd Bläi juun do Stroalen. Binne is alles foar sun tjo, fjauer Wieken: Twiebak, Vitamipillen, Flaask in Döisen un Woater sääd.“ „Un wät schäl dät?“ fräiged Krischan.

„Wan do Sirenen gunge, un dät is neen Probe, un du heerst dän Atomalarm – wät dan? Hääst du düt littje Oai in din Tuun, dan fluks roun, Schott ticht, un dan läit kuume, wät deer wol! Läit ju Bumbe man tichte bie faale, dan blift hier neen Huus un naan Boom, neen Stuk Fäi un naan Fuugel. As wan dät aal wächwait is. Bloot düt littje Oai, mai dät uk wakkelje un truudelje, dät blift!“

„Un wan’t foarbie is“, fräiged Krischan, „wät kriege iek dan tou sjoon?“ „Toueerst sjucht dät uut as appe Moune; oaber läit, dien Ieten räkt noch foar fjautien Deege fääre; un dan fint sik sääfst n’näien Ounfang.“

„Oolde Noah in sin Kasten ..., man Noah hiede noch sien Familie un sien Fäi. Un wät hääbe iek, wan iek deer alleenich uutstiege uut mien Oai: Un nu heer tou: Iek heete Krischan, Khristianus Kristenmoansk, un uus Familie is groot.“ „Foar die säärm koast du suurgje“, kwät die Fersicherungsmon, „foar aal kon neen Moanske nit suurgje.“

„Iek weet nit gjucht“, kwät Krischan, „iek kanne deer aan, die toankt deer gans uurs uur: Jesus Kristus.“

Gretchen Grosser

Die Winter

Die Winter mout nu scheede, iek ruuk dät Foarjier al.
Dät gräint in Busk un Weede, dät spruut an Wiek un Waal.
Iek heer al Leeuwekes sjungen, deer buppe in dät Blau,
nu läit uus doansje, springe, mien Ljoofste, kum man gau!

Läit uus n'Moastruuk haue un Bloumen säike fien.
Ap mie koast du fertjoue, iek blieuw ap eewich dien !
Bäate do gräine Waale, deer is dät Moss so wook,
deer läite wie uus faale un hääbe 'nunner ljoof !

Gretchen Grosser

Un juust ap Wiehnachten

Manfred, wieruum wüült Du uus dan juust ap Wiehnachten ferläite?
Wät hääst Du die deerie äigentlik bloot toacht? Wo kuust Du uus dät
bloot andwo? Du hiest daach goar naan Gruund, uus einfach so stil-
kens alleenich tou läiten. Bie uus roakedest du dät daach so goud. Bie
mien Oolden wuudest Du uk allerbääst apnuumen in n'oain Huus, dät
wie leeter wäil kreegen mäd dän Winkel.

Iek weet, dät is die gjucht stuur faalen, dät du dien Heimat in Schlesien
ferlädden hääst, man, deer hieden jie neen oain Huus. Bie uus hiest
du dät ja ful beeter. Iek weet wuddelk nit, wo du ap sun Idee keemen
bääst.